

Kedves Testvérek!

Az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvben egyrészt drámai módon áll előttünk, hogyan bontakozik ki Isten munkája Jézus Krisztus mennybemenetele után az apostolok életterében, sőt azon jóval túl is. Itt van előttünk mindaz, amit Isten tesz, amiből ott és akkor előre nem tudtak túl sokat az apostolok, csak hogy hirdetniük kell az evangéliumot, Jézus pedig velük lesz. Másrészt mindez oly természetes módon, a mindennapokba ágyazva történik, amit sokszor elfelejt az ember. Nap telt nap után, és mindez történt, zajlott. Az emberek pedig, akik Istent szolgálták egyszerűen csak beleálltak ebbe és tették, amire Isten hívta őket.

1. A mi helyzetünk, a mi valóságunk

Nagyon sokat találkozom azzal a helyzettel, hogy Istent kereső emberként, érdeklődőként sokan vágnak arra, hogy a templomban, az Istennel való találkozásban sikerül valahogy teljesen elfelejteni azt, ami az életük valósága. A terheket, a feldolgozhatatlan helyzeteket, az ellentmondásokat, veszteségeket, kríziseket. Megnyugvás, béke és mindenféle igények kapcsolódnak ehhez: mit várok az Istentől. Van az életem és van a templom, a hit területe. Ugyanígy Krisztust követőként gyakran és sokszor érthető módon hasítunk. Vagy azért, mert a mindennapi kereteink, küzdelmeink annyira nehezen hordozhatók, hogy nem lehet állandóan arra gondolni, a fellélegzést jelenti, ha másban is lehetünk, ha másra figyelhetünk. Vagy annyira beszorítva élünk, hogy ebben csak úgy lehet működni, mint egy gép- a felüldülés pedig a gyülekezetben, a közösségben lehet esetleg. Azzal is találkozom, hogy testvérek élnek egy egykori állapotból, abból, hogy egykor milyen erős volt a hitem, a megtapasztalásaim mennyire elevenek voltak, hogy szolgáltam az Urat... aztán teltek az évek és már nincs így. Mintha elmúltak volna idők és azok sosem jönnének vissza... A múltból élünk. Az is előfordulhat, hogy a jövőből merítünk és állandóan arra gondolunk, arról beszélünk, mit fogunk majd tenni? Milyen lesz majd, ha eljön az ébredés? Milyen lesz majd, ha... és akkor majd áldottak leszünk és boldogok és szabadok. De addig... addig szenvedünk. Nagyon fontosnak tartom, hogy mielőtt elmélyedünk a mai Igénk üzenetében, egy pillanatra álljunk meg és azonosítsuk magunkat! Mondjuk ki legalább magunknak, hol tartunk, miben vagyunk, mivel küzdünk? Anélkül, hogy ezen változtatni akarnál, most azt, ahogy van, fogadd el, öleld magadhoz, akármilyen nehéz, vagy rossz- vagy akár könnyű és jó is. Ez most a valóságod, a léted, ez van most, ez vagy most. Így tekinthetünk most bele az Igébe, abba, amit Isten most készített nekünk.

2. FÜLÖP: A SZOLGÁLÓ EMBER: DIAKÓNUS

A mai Igében előttünk áll egy ember, Fülöp, akinek a személy, munkája szeretném, ha ma bátorítana minket, erőt és inspirációt meríthetnénk abból, ahogy Ő követi Krisztust, szolgálja Istent. Ahogy él. Fülöppel kapcsolatban három jellemző, három állítás lesz most velünk az alapján, amit megtudhatunk róla ebből a fejezetből. Fülöp: a szolgáló ember, a Krisztusra mutató ember, a Lélek által vezetett ember. Fülöp ember. Szolgáló életet élő ember, diakónus. Ez az elhívása, a szolgálata. A jeruzsálemi gyülekezetben kialakult helyzet miatt a görög nyelvűek közötti szolgálatra hívja el Isten és kap felhatalmazást. A korábbi fejezetekben olvashattunk erről. Hellén származású (tehát görög), Szentlélekkel teljes ember, akit az apostolok áldottak meg és bíztak meg a szolgálattal. Ez a szolgálat alapvetően „szociális” szolgálat, az „asztalok körül” tevékenykedett. Egy gondoskodó, odafigyelő, érzékeny ember képe rajzolódik itt ki előttünk, aki tud odafigyelni, törődni, hallgatni, végighallgatni, titkot tartani és nem ijed meg a fizikai munkától sem. Figyeli az egyéni igényeket, de szem előtt tartja a lehetőségeket, kereteket is. Szentlélekkel teljes ember, tehát mindebben a Lélek vezeti, nem pusztán humanitárius jóindulat. Mindezek az ajándékok, képességek azok, amiket Isten használ majd a későbbiekben is. Fülöp elsősorban és először szolgál, tesz, gondoskodik. Ilyen lelkiület, ilyen szív, szolgáló lelkiület, ami mindenképpen példa a számunkra. Van akihez ez a jelleménél fogva közelebb áll és van, akitől nagyon távol áll. Mindannyiunknak példa ugyanakkor ez a jó értelemben egyszerűen szolgáló és jelen lévő ember.

Fülöp, a diakónus ebben a történetben ugyanakkor nem egy semleges közegben él és szolgál. Milyen lehetett diakónusnak lenni, diakónusként szolgálni úgy, hogy tudta: a diakónus társa meghalt. Megölték a hitéért. Mit jelenthetett ez diakónusként...?– Mit jelent ez az identitás? Mire hív az Isten? Mi az ára? Azt olvastuk, hogy elkezdődött az üldözés, ami nagy, hirtelen támadt és brutális! Az a görög szó is alátámasztja ennek az intenzitását, nyers erejét, amit itt Lukács, a leíró használ. Fülöp számára mégis kulcsfontosságú, hogy éljen az elhívásában és ne a félelmekre hallgasson. Ő még nem tudja, hogy a szétszóródás, ami az üldözés következménye, az evangélium terjedését szolgálja. Akik szétszóródtak, „Hirdették az Igét”, azaz megosztották másokkal az örömhírt. Ez történt: nem titkolták, hanem megosztották. Fülöp dolga megmaradni annak, akinek Isten elhívta őt ebben a helyzetben, az üldözésben is, másrészt rugalmasan alkalmazkodni az új helyzethez, az új kihívásokhoz.

3. FÜLÖP: A KRISZTURRA MUTATÓ EMBER:

A mostani történetünk (így utólag már látjuk) a pogány misszió előkészítésének nagyon fontos eleme! Az evangélium elhagyja Jeruzsálem határait és Jézus ígérete szerint először Samária következik (ahogy a mennybemenetelekor is megmondta). A menekülés az üldözés miatt egyszerűen azért, mert Samária van ott. Fizikailag oda menekültek, arra mentek. Ez pedig egy nagyon nehéz terep. Fülöp, a Krisztusra mutató ember és minden keresztyén testvér, aki menekül, Krisztusra mutató emberként nehéz terepre kerül. Nézzük úgy tovább azt, mit történik Samáriában, hogy mi Isten munkája és mi Fülöp dolga itt?

3.1. Isten munkája

Milyen tehát ez a terep, miért nehéz? Samária és a zsidók közt sok évszázados ellentét húzódik. Nézzünk röviden bele ennek a történeti háttérbe! Samária az elszakadt északi 10 törzs központja már a Kr.e.10.sz.-tól. Kr.e.722-ben Assíria elfoglalja Samáriát: deportálásokat, idegeneket telepítenek be. A Kr.e.6.sz.-ban a jeruzsálemi templom újjáépítésénél a zsidók visszautasítják a samáriaiak segítségét. A Kr.e.4.sz.-ban aztán templomot építenek a Garizim-hegyén a samáriaiak, hogy ne kelljen feljárniuk Jeruzsálembe áldozatot bemutatni. A zsidók szerint a samáriaiak keverék nép, szakadár, eretnek, idegenek: ezeket a bélyegeket kapják! A samáriaiak pedig nyilván felfuvalkodottak, ellenségesnek tartják a zsidókat- kölcsönösen elmélyítve a gyűlölet szakadékát. A Jn 4,9 egyszerűen így fogalmaz a helyzetről: „A zsidók nem érintkeztek samáriaiakkal.”

Ami itt történik tehát, az óriási dolog! Mekkora falat bont le itt Isten! A samáriaiak Jeruzsálemből érkezőktől (akkor is, ha Fülöp görög származású, de zsidó) elfogadják az evangéliumot! Ez csak Isten munkája lehet, emberileg ez megoldhatatlan! De Isten munkálkodik és neki semmi sem lehetetlen! Fülöp, bár nem apostol, mégis hirdeti az Igét, a samáriaiak pedig hisznek a szavának!

Isten munkálja ezt a hitet, megtér Simon, aki okkult tanításával, ámulatba ejtő dolgaival nem az élő Isten oldalát képviselte eddig samáriában. Megtér a megtévesztés mestere. Isten eléri őt, lehetőséget ad neki...

Isten munkája, hogy a nagy hírre Jeruzsálemből eljönnek az apostolok, hogy személyesen lehessenek tanúi a csodának. Az apostolok nem az „evangélizáció ellenőrei”-ként érkeznek, hanem azért, mert Isten erre indította őket, ennek nagy jelentősége volt! Samária, a köztudatban ellenséges, elszakadt rész befogadja az evangéliumot – itt szükség van az apostolok jelenlétére. Mindez Isten munkája: híd épül, az elfogadás, újra épülő kapcsolatok hídja! Ennek jele az ide érkező apostolok jelenléte- azoké, akik a közelmúltban, Jézus tanítványaként még tüzet kértek, pusztultsát egy samáriai falura, amikor azok nem fogadták be Krisztus tanítását (Jn 9, 51-56). Isten munkája, ahogy az apostolok megjelennek és csak imádkoznak kézzel a tanítás, mert nem erre van szükség! A Szentlélek kiárad, megpecsételve az eddig történt munkát. Isten így munkálkodott: ne legyen külön samáriai és jeruzsálemi keresztyén egyház, mert Isten népe egy. Csodálatos, ahogy Isten munkálkodik és cselekszik. De mi volt ebben a helyzetben Fülöp dolga?

3.2. Fülöp dolga

Fülöp feladata Krisztust hirdetni, Krisztusra mutatni! Nem apostolként, diakónusként is hirdetni az evangéliumot. Két szót használ itt erre Lukács: „kérüszó”, azaz beharangoz, kihirdet valamit (az Igét – 5.v.) illetve „euangelizó”, azaz jó hírt visz az Isten országáról és Jézus Krisztus nevééről szóló evangéliumot (12.v.).

Fülöp dolga Krisztust hirdetni, Krisztusra mutatni úgy, hogy eközben hatással lesz emberekre. Ez azonban egészen más hatás, mint ahogy Simon a mágus hatással volt. Fülöp által is történnek jelek és csodák, mintegy kiegészítéseként az üzenetnek. Erre volt szüksége ott és akkor az embereknek, Isten így adta Fülöpnek. A szolgáló testvér, az asztalok körül szolgáló diakónus hirdeti az evangéliumot és jelek és csodák történnek. Isten használja Őt. Ezt kellett engednie!

Fülöp dolga volt ez is, hogy engedje, hogy Simon mellé szegődjön. Fülöpnek nem volt dolga faggatni őt, megtért, megkeresztelkedett, a többi Istenre bízta! Isten úgyis leleplezi őt (ahogy a történetben látjuk később). Leleplezi Isten Simont, aki működésében nem változott meg: hozzászólt a színleléshez, a „show”-hoz. Mikor látja a Szentlélek kitöltését, ámulatba ejtette, megragadta ez a hatalom, ezért akarja pénzért megvenni azt. A szíve mélyén nem változott meg! De Simon intése nem Fülöp feladata volt, ezt az apostolokra bízta Isten, ő ekkor alázattal háttérbe kellett, hogy maradjon.

Nem kérdezi Fülöp azt sem, miért nem úgy történik Samáriában, ahogy pünkösdkor Péter hirdette: térjete meg, keresztelkedjete meg és megkapjátok a Szentlélek ajándékát. Nem kérdezi, hanem elfogadja: Itt ez nem egyszerre történt. Másként pedig máshogy fog beteljesedni az ígélet, mert Isten szuverén úr és jobban tudja mit, mikor miért ad!

4. FÜLÖP: A LÉLEK ÁLTAL VEZETETT EMBER

A történet pedig folytatódik és láthatjuk Fülöpöt egy következő helyzetben úgy, mint a Lélek által vezetett embert.

Nagyon érdekes ez a történet is: egy valószínűtlen és szinte hihetetlen helyzetbe viszi Fülöpöt Isten.

4.1. Isten munkája:

Megint egy olyan ember, egy olyan népcsoport, akik nem annyira szimpatikusak, központiak a zsidók számára. A zsidók szerint Etiópia a lakható világ legszélső határa. A legvége, a határvidék. Távoli, messi föld. Az etióp ember hazafelé tart, a Gázai úton halad, ami egy közel 100 km-es pusztai út volt, Afrikába vezető út. Az etióp ember hazafelé tart, egy közel 4000 km-es utat tesz meg összesen, hogy Jeruzsálemben imádhassa az Istent! Valószínűleg a zsidó diaszpóra tagja- ismerte az Ószövetséget, olvasta, de nem értette azt. Isten munkálkodik ezáltal is: belátást munkál ebben az emberben arra nézve, hogy elismerje, valamit nem ért. És nem engedi hamis elégedettséggel nyugtáznia: értem, minden tiszta, kerek a világ. Isten munkája a nem értés és ennek a feszültsége is. Azt se felejtjük el, hogy ráadásul egy eunuchról beszélünk, akihez Isten Fülöpöt viszi. Egy kasztrált emberhez, aki az 5Móz 23,2 szerint nem tarthat az Úr gyülekezetéhez! Isten újabb falat bont le, újabb határt lép át az evangélium terjedésében. Megmutatkozik ebben az Ő szeretete, megmentő, irgalmas odafordulása! Az eunuch a korabeli társadalom számára nem „értékes” abból a szempontból, hogy nem lesz utódja... miért foglalkozna vele akkor az Isten? Úgyis kihál, nem marad meg a neve. Istennek mégis fontos! Gondoljunk csak bele: eljutott hozzá Izrael hite, a törvény ismerete! Vágy van benne, hogy Jeruzsálemben menjen Isten imádni. Eljutott hozzá az ézsaiási tekercs! Elküldi hozzá Isten Fülöpöt! Feltárja neki általa az Írás titkát! Nem jelent meg neki Jézus fényességben, mint Saulnak a damaszkuszi úton, de megtörténik vele is a csoda!

4.2. Fülöp dolga:

Mi Fülöp dolga itt ebben a helyzetben? Fülöpnek, a Lélek által vezetett embernek cselekednie kell. Tenni. Menni, megszólítani, mellé ülni, magyarázni/tanítani, Jézusra mutatni (Krisztust hirdetni – ugyanaz az euangelizó), hitvallást átadni, felismerni a helyzetet (keresztelni), elengedni, tovább menni. Át kell adnia, amit megértett, nem fölényesen a „nem értem” válasza az etióptól. Türelemmel tanít, felmutatja Krisztust. Stabilitás és rugalmasság – e két szó, ami jellemzi Fülöp életét, szolgálatát e szerint a pillanatkép szerint is. Utána pedig, miután elvégezte a feladatát, Cézareába ment, ott telepedett le. Nem kezdett el rutinból működni, vagy túltengeni, a sikereken felbuzdulva gázai úti missziót szervezni, hogy legyen ki magyarázza az utazóknak az Igét. Mert a Lélek által vezetett, megragadott ember volt.

5. A történet folytatódik!

Látva ennek az Igének a sokrétűségét, Fülöp személyét szeretném visszahozni az igehirdetés elején mondottakat. Szeretném, ha beletekintve ebbe egészen magunkra vennénk azt, hogy a történet ott, közel kétezer évvel ezelőtt elkezdődött, de most folytatódik: itt bennem és benned! Veled és velem! Hiába létezik intézményes keresztyén egyház, hiába érhető el mindenféle keresztyén tartalmak a világhálón, hiába van egy csomó jó keresztyén kapcsolódási lehetőség Budapesten, mégis dolgunk van, dolgod van Krisztus ügyében! Isten azt akarja, hogy szolgáló, Krisztusra mutató és a Lélek által vezetett emberek legyünk!

Emlékszel még a csendre az igehirdetés elején? Azok között a helyzetek közt, abban az állapotban! Isten országa ugyanis közöttünk van! A mi helyzetünk, a valóságunk Isten országa valósága és Isten jelenléte abban van, ott jelenik meg, amiben éppen vagy! Leginkább két tévút, két szélsőség fenyeget minket Isten munkájával kapcsolatban: Nem teszünk semmit, sodródunk, mert tele vagyunk magunkkal, az életünkkel... Istent játszunk: irányítjuk, látjuk, tudjuk és tesszük, jól csináljuk- csak mi csináljuk jól... Ehelyett arra hív a ma is élő és köztünk lévő Jézus, hogy légy a barátja, a szolgálója, a munkatársa. Vezetni akar! Használni akar! Engedd! Ne mással foglalkozz, hogy kinek hogyan kellene megértenie a hívást, hogyan kellene szolgálnia... neked van elhívásod! Szükség van rád! Helyed van az evangélium hirdetésében! A te környezetemben olyan természetesen, ahogy Fülöp is tette! Ne várj arra, hogy egy nap majd ideálisak lesznek a körülmények...! A misszió nem egy projekt... még ha vannak keretek, programok is olykor... életforma, önátadás, finomhangolás a Lélek által! Hiszem, hogy akkor lehet ébredés, akkor lehetünk azzá a gyülekezetté, amivé Isten elhívott minket, ha elfogadva épp aktuális valós helyzetünket lépünk és hirdetjük Krisztust szóval és tettel. Úgy, ahogy vagy, jó vagy neki! Az út az, hogy mindeközben, Őt követve és szolgálva fogunk gyógyulni és változni is és így tapasztalhatjuk, hogy „*Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.*” Jn 12,26

Ámen!

Thoma László